

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

70 'Ο Ακαταμάχητος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Έλληνας
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο νάνος
καί η φάλαινα

ΕΝΑ αλλόκοτο πλάσμα προχωρεί με προφυλάξεις ανάμεσα στα δέντρα, προς ένα έξοχικό σπιτάκι, σ' ένα προάστειο, όχι μακριά από τη Νέα Υόρκη.

"Αν το έβλεπε κανείς αυτή τη στιγμή, θα έκανε κατατρομαγμένος το σταυρό του και θα τόβαζε στα πόδια ξεφωνίζοντας ύστερικά από φρίκη!

Γιατί το πλάσμα αυτό δεν είναι κάτι συνηθισμένο. Έχει κορμί ανθρώπου, αλλά αρκετά μεγαλύτερο. Έχει κεφάλι ανθρώπου, με χαρακτηριστικά παράξενα και κτηνώδη και με τεράστια αυτιά.

Εκείνο όμως, που κάνει το

πλάσμα αυτό αλλόκοτο και ανατριχιαστικό, είναι τα χέρια του. Δεν έχει δυο μπράτσα όπως οι άνθρωποι, αλλά... έξη!

Ναι! έξη μυώδη μπράτσα, έξη χέρια με χοντρά δυνατά δάχτυλα, που τότε - τότε σφίγγονται σε τρομερές γροθιές!

Καθώς περπατάει ανάμεσα στα δέντρα, ο Έξάχειρος κάνει διάφορες κινήσεις με τα χέρια του.

Με το ένα χέρι ξύνει το αυτί του, ενώ την ίδια στιγμή μ' ένα άλλο χέρι ανασηκώνει τη ζώνη του, που γέρνει από το βάρος ενός μεγάλου πιστολιού, και μ' ένα τρίτο χέρι δώχνει μιά μύγα από τη μύτη του! Με τα υπόλοιπα τρία χέρια παραμερίζει άθόρυβα

τὰ κλαδιά τῶν δέντρων καὶ τῶν θάμνων, γιὰ νὰ δῆ καλύτερα τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι πρὸς τὸ ὁποῖο κατευθύνεται.

Σταματάει. Βλέπει στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ καθισμένους δύο ἀνθρώπους. Ἐναν ὄμορφο ἄντρα μὲ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ ἀρρενωπὰ χαρακτηριστικά, πού στὸ ἄσπρο ποικκάμισό του εἶναι κεντημένο μὲ γαλάζια κλωστή ἓνα «Ε».

Κι' ἓνα κορίτσι μὲ κόκκινο φόρεμα καὶ ἄσπρη μπέρτα, πού τὸ πρόσωπό της εἶναι γεμάτο ἀγνότητα, ὀμορφιά, ἐξυπνάδα καὶ τόλμη.

Εἶναι: ὁ ξακουστός Ἑλ Γ κ ρ ἔ κ ο, ὁ διάσημος Ἑλληνας σοφός, ὁ ἀτρόμητος προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, καὶ ἡ γυναίκα του, ἡ περίφημη Ἀστράπη, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ξεκουράζονται στὸ ἐξοχικὸ αὐτὸ σπιτάκι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ θυελλώδη περιπέτειά τους, περιμένοντας νὰ ἐπιστρέψουν οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι ἀπὸ μιὰ περιπολία τους στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα στὰ ἄστρα.

Οἱ συσκευές ραντάρ ὅλης τῆς Γῆς εἶχαν σημειώσει ἀνάμεσα στοὺς πλανῆτες τὴν παρουσία ξένων πλανητόπλοιων καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὸν Κεραυνοῦ καὶ τὸν Ὑπερ Ἕλληνα, εἶχαν ξεκινήσει γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει, ἀφήνοντας πίσω τὸν Ἑλ Γ κ ρ ἔ κ ο, τὴν Ἀστράπη, τὴν Ἑλσα καὶ τὴ Λάουρα.

Ὁ Ἑλληνας κι' ἡ γυναίκα

του πάλι εἶχαν ἀφήσει τὴν Ἑλσα καὶ τὴ Λάουρα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ εἶχαν πάει στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ περάσουν λίγες μέρες μόνοι, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ γάμου τους, σπάνια εἶχαν βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ μείνουν μόνοι ἐξαιτίας τῶν ἀλλεπαλλήλων συγκρούσεών τους μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου.

Μὰ καὶ τώρα δὲν εἶναι ἐντελῶς μόνοι. Τοὺς ἀκολούθησαν ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ «ωραία» Ἑλχίνα (*), πού οἱ φωνές τους ἀκούγονται τώρα, καθὼς καυγαδιίζουν μέσα στὸ σπιτί, ὅπως πάντα!

Ἡ Ἑλχίνα, μὲ τὸ πράσινο καὶ ἄσχημο πρόσωπό της, καθαρίζει καὶ σκουπίζει τὸ σπιτί, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης τὴν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντά. Ἡ γλώσσα του πάει ροδάνι. Τὸν ἔχει πιάσει πάλι ἡ «τρέλλα» του. Κι' ἡ τρέλλα τοῦ Κοντοστούπης εἶναι νὰ διηγητῆ ἀνύπαρκτες περιπέτειές του καὶ φανταστικὰ κατορθώματά του.

— Που λές, λέει στὴν Ἑλχίνα καθὼς αὐτὴ σκουπίζει μὲ μιὰ σκούπα μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν ἴδια, πού λές καθὼς περπατοῦσα στὸ θυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, βλέπω ξαφνικὰ μπροστά μου μιὰ τεράστια φύλαινα! (Διάβασε τὸ τεύχος 69: «Τὸ Μαργαριτάρει τῆς Συμφορᾶς»).

— Φάλαινα; ρωτᾷ ἡ Ἑλχίνα σταματώντας γιὰ μιὰ

(*) Διάβασε τὸ τεύχος 67: «Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται».

στιγμή τὸ σκούπισμα.

— Ναί!, λέει ὁ νάνος. Μιά φάλαινα, πού τὸ μάκρος της ξεπερνοῦσε τὰ... ἑκατὸ μέτρα! Μπήκε μπροστά μου μὲ ἀναίθεια! «Φάλαινα!, τῆς λέω. Μέρασε νὰ διαβῶ! Γρήγορα, πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου!». Ἡ φάλαινα μὲ κυττάζει καλὰ - καλὰ, ἐτοιμάζεται νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον μου. Ξαφνικά ὁμως γουρλώνει τὰ μάτια της. Μὲ ἀναγνωρίζει! «ὦ!, κάνει. Συγγνώμη! Χίλιες φορές συγγνώμη! Δὲ σὲ ἀναγνώρισα ἀμέσως! Εἶσαι ὁ τρανός... Ὑπερκοντοστούπης!».

Ἡ Ἐλχίνα σταμοτάει πάλι τὸ σκούπισμα. Δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ ἕνα ψέμα τόσο μεγάλο!

— Ἡ φάλαινα τὰ εἶπε αὐτά, ὥραϊε μου Κοντοστούπη; ρωτᾷ.

— Ναί, ὥραϊα μου Ἐλχίνα!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος καμαρώνοντας.

— Ἀρλούμπες!, γρυλλίζει ἡ Ἐλχίνα μὲ φωνή... κρυολογημένης καρακάξας. Πρῶτον, οἱ φάλαινες δὲ μιλάνε! Δεύτερον, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ μέσα στοῦ νερό!

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυμό. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Ἀρλούμπες, ἔ; μουγρίζει. Μὰ τί περιμένει καμείς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ μιά... παλιοχίνα σὰν ἐσένα, ὥραϊα μου Ἐλχίνα;

Ἡ Ἐλχίνα θυμώνει μὲ τὴ σειρά της.

— Εἶσαι ἕνας γάϊδαρος μέ... πρεβοσκίδα!, φωνάζει. Τώρα θὰ σοῦ βεῖξω ἐγώ!

Καὶ σηκώνει τὴ σκούπα της γὰ νὰ τοῦ τὴ κατεβάσῃ στὸ κεφάλι!

Ἐνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει. Μπροστά ὁ Κοντοστούπης καὶ πίσω ἡ πράσινη καὶ κακομούτσουνη Ἐλχίνα, διασχίζουν ὁλόκληρο τὸ σπιτί, ἰθαίνουν ἰστὴν θεράντα, περνοῦν μπρὸς ἀπὸ τοὺς ξεκαρδισμένους στὰ γέλια Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ Ἀστραπὴ, κατεβαίνουν στὸν κῆπο, κάνουν τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ξεμακραίνουν πρὸς τὸ δάσος!

Ξαφνικά, ὁ νάνος, νοιώθει ἕνα δυνατὸ χέρι νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ γιακά, ἐνῶ μιὰ κραυγὴ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἐλχίνας πίσω του.

— Μή!, λέει ἱκετευτικά. Ἄσε με, Ἐλχίνα μου! Πού τὴ βρῆκες τὴσὶν δύναμι; Μὴ μέ...

Γυρίζει καὶ ἡ φωνὴ παγώνει μέσα στοῦ λαρύγγι του! Τὸ αἷμα του παγώνει στὶς φλέβες του! Τὰ μάτια του ἀλλοθωρίζουν καὶ ἡ μύτη του στριφογυρίζει στὴ μέση τοῦ προσώπου του σὰν μικρὸ σκοπικὴ προβοσκίδα!

— Χριστὸς φυλάει!, τραυλίζει. Τί εἶναι τοῦτο; Ἐξῆ ἀνθρώποι μ' ἕνα χέρι!... Ὅχι, ὄχι! Ἐνα χέρι μ' ἕξῆ ἀνθρώπους!... Ὅχι, ὄχι! Ἐνας ἀνθρώπος μ' ἕξῆ χέρια!

‘Ο Άνθρωπος
με τὰ ἔξη χέρια!

ΕΙΝΑΙ, πράγματικά, ὁ Ἐξάχειρος, πού παραμόνευε γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐχει ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἐλχίνα ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τοὺς ἔχει σηκώσει ψηλά, μὲ τὰ δύο του χέρια, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα τέσσερα χέρια του ἔχουν σφιχτῆ σὲ τέσσερις ὀγκώδεις γροθιές καὶ ἐτοιμάζονται νὰ χτυπήσουν τοὺς δύο νάνους.

Ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα του βγαίνει ἕνα γρύλλισμα, πού θυμίζει βογγητὸ μηχανῆς αὐ-

‘Η Ἐλχίνα σηκώνει τὴ σκούπα της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ νάνο στὸ κεφάλι!

τοκινήτου, πού ἀνεβαίνει ἀνήφορο!

— Μή!, μουρμουρίζει ἰκετευτικά ὁ Κοντοστούπη καθὼς τὸ κορμί του λικνίζεται μετέωρο στὸν ἀέρα. Μή, χρυσέ μου! Μή, νὰ χαρῆς τὰ... ἔξη χεράκια σου! Μή, καὶ μὲ κάνεις καὶ χάσω τὴν ψυχραμία μου καὶ παραφερθῶ καί... δέ σου ἀφήσω χέρι γιὰ χέρι!

Μὰ οἱ σφιγμένες γροθιές τοῦ Ἐξάχειρου κατεβαίνουν γοργά. Ἕνας νευρικός σπασμὸς τρόμου κάνει τὸ κορμί τοῦ νάνου νὰ σπαρταρήσῃ καὶ τὰ πόδια του νὰ τιναχτοῦν μπρὸς - πίσω.

Οἱ φτέρνες του χτυποῦν τὸν Ἐξάχειρο στὸ στομάχι μὲ τόση δύναμη, ὥστε τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα διπλώνεται στὰ δύο, βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ παρατώντας τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἐλχίνα, πρὶν οἱ γροθιές του τοὺς χτυπήσουν!

— Τὰ βλέπεις; γρυλλίζει ὁ νάνος πέφτοντας μαλακὰ στὸ χῶμα. Μ' ἔκανες κι' ἔχασα τὴν ψυχραμία μου.

Βλέποντας πῶς ὁ ἀντίπαλός του δὲν εἶναι τόσο τρομερὸς ὅσο φανταζόταν, ὁ Κοντοστούπη ἀγριεύει τώρα καὶ γεμίζει θυμὸ.

Συσπειρώνεται καὶ ρίχνεται ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Τὰ ἔξη μπράτσα τοῦ τέρατος ἀνοίγουν καὶ κλείνουν, αἰχμαλωτίζοντας τὸ νάνο σ' ἕνα τρομερὸ ἀγκάλιασμα!

‘Ο Κοντοστούπη καταφέρνει νὰ ἀρπάξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸ συστρέψῃ σὲ

μιά λαβή ζιου-ζίτσου, αλλά τὰ υπόλοιπα πέντε τὸν σφίγγουν, τὸν συνθλίβουν καὶ τὸν γρονθοκοποῦν!

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Δέν... παίζω! Μὴν παλεύης καὶ μὲ τὰ ἔξη σου χέρια! Εἶσαι μπαμπέσης! "Ωχ!

Ἡ Ἐλχίνα, πού παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ μὲ τρόμο, ἐπεμβαίνει ξαφνικὰ ὑπὲρ τοῦ «ώραιου τῆς Κοντοστούπη».

Ἀρπάζει τὴ σκούπα τῆς, πού εἶχε πῆσει χάμω, καὶ χτυπάει μ' αὐτὴν τὸν Ἐξάχειρο στὸ πρόσωπο!

Ὁ τερατώδης ἄνθρωπος σαστίζει καὶ ὁ Κοντοστούπης ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ στιγμιαία αὐτὴ εὐκαιρία. Τὸ γόνατό του σηκώνεται ἀπότομα καὶ χτυπάει τὸν Ἐξάχειρο στὴν κοιλιά, ἐνῶ ἡ γροθιά του ἀνεβαίνει, σὰν βολίδα καὶ τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι. Ἐπειτα, ὁ νάνος ἀρπάζει τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ τὰ τεράστια αὐτιά του, τὰ τραβάει μὲ δύναμι κανοντάς τον νὰ οὐρλιάξει ἀπὸ τὸν πόνο, καί, τέλος, ἀπογειώνεται, παίρνει φόρα καὶ κατεβαίνει ὀλοταχῶς γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ πάλι.

Μὰ ὁ Ἐξάχειρος μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι τραβάει τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴ ζώνη του, τὸ στρέφει πρὸς τὸν ἱπτάμενο νάνο καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Μιὰ μακρόστενη φλόγα, σὰν ἓνα ἀτέλειωτο φωτεινὸ ἀκόντιο, ξεπηδάει μέσα ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ καὶ

Ὁ Κεραυνὸς συντρίβει τοὺς ἀντιπάλους του μὲ λαβὲς ζιου-ζίτσου!

χτυπάει τὸν Κοντοστούπη κατὰστηθα!

Ἐνῶ ὁ Ἐξάχειρος γυρίζει καὶ χάνεται μέσα στὸ δάσος, τρέχοντας μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, ὁ νάνος νοιώθει ἓνα ἀλλόκοτο συναίσθημα.

Τὰ μέλη του παθαίνουν δυσκαμψία! Δέν μπορεί νὰ κουνήσει τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του! Δέν μπορεί νὰ λυγίσῃ τὴ μέση του! Δέν μπορεί νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του! Μόνο τὸ στόμα του καταφέρνει νὰ ἀνοιγοκλείνῃ, ἀλλὰ κι' αὐτὸ μὲ πολλὴ δυσκολία!

— "Αααααα!", κάνει με τρόμο καθώς τὸ ἀλύγιστο κορμί του διαγράφει μιά γοργή τροχιά στὸν ἀέρα καὶ βροντᾷ χάμω! Μοῦ... μοῦ... ἔκανε μάγια τὸ τέρας! "Ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Τὴν ἴδια στιγμή, δύο μορφές, ἡ μιά γαλανόλευκη κι' ἡ ἄλλη κόκκινη προσγειώνονται κοντά του. Εἶναι ὁ Ἐλ Γκρέκο κι' ἡ Ἀστραπή πού, ἀκούγοντας τὶς κραυγές του νάνου καὶ τῆς Ἑλχίνας, σπεύδουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ἡ πράσινη Ἑλχίνα ἔχει γονατίσει δίπλα στὸν Κοντοστούπη καὶ τὸ πρόσωπό της, ζαρωμένο ἀπὸ τὴ θλίψη, μοιάζει μὲ τσαλακωμένη ἀποκριάτικη μπουσούνα!

— "Ἀχ, ὠραίε μου Κοντοστούπη! Ἀχ, ἀνδρείε μου Κοντοστούπη!" Ἀχ, τί σου ἔκανε τὸ τέρας! Ἀχ!

— Ποιὸ τέρας; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Ἕλληνας.

— Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἔξη χέρια!, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλχίνα. Ἀχ, ὠραίε μου Κοντοστούπη! Ἀχ!

— Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἔξη χέρια; λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Τρελλάθηκες, Ἑλχίνα;

Ὁ Κοντοστούπης πετάγεται ὄρθιος. Τὰ μέλη του ἀποκτοῦν πάλι τὴν ἰκανότητα νὰ κινούνται.

— Δὲν τρελλάθηκε καθόλου ἡ Ἑλχίνα, Ἕλληνα!, γρυλλίζει μὲ θυμό. Πράσσεξέ πῶς μιλάς! Ἐχεις μπροστά

σου μιά... βασίλισσα! (*)
Ναί! Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ... ἔξη χέρια! Τὸν ἄρπαξα καὶ τοῦ... τσάκισα τὰ πενήντα ἐνιαί! Τοῦ ἔμεινε μόνο ἓνα καὶ μ' αὐτὸ μούρριξε μὲ τὸ πιστόλι του κι' ἀμέσως τὸ σῶμα μου κοκκάλιασε, σὰν πεθαμένο! Μπρρ!

Ὁ Ἕλληνας
δὲν ἀπαντᾷ

Τ Ο ΠΡΟΣΩΠΟ τοῦ Ἐλ Γκρέκο συννεφιάζει. Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὰ πού λένε ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἑλχίνα. Ὅσα ψέματα κι' ἀνλένε, κάτι πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινὸ στὰ λόγια τους.

— Μείνετε ἐδῶ!, τοὺς λέει. Ἐμεῖς, Ἀστραπή, θὰ ψάξουμε τὸ δάσος γιὰ νὰ δοῦμε ἄν πραγματικά ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ ἔξη ἢ τὰ ἔξη χέρια! Ἐσὺ θὰ ἐρευνήσης τὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ δάσους κι' ἐγὼ τὴν ἀνατολική.

Λυγίζουν κι' οἱ δύο τὰ γόνατά τους κι' ἀπογειώνονται μὲ μιά θεαματικὴ ἔκτιναξι ὁ καθένας. Ὁ Ἐλ Γκρέκο πιτάει πρὸς τὴν ἀνατολή.

Ἡ Ἀστραπή σκίζει τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ δάσους, ἐνῶ τὰ μάτια της, προκισμένα μὲ ὑπερνεκτικὰ διαπεραστικὴ ὄρασις, ψάχνουν τὰ δέντρα κάτω.

(*) Δάδαζε τὸ τεῦχος 67: «Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται».

Περνούν έτσι μερικά λεπτά.

Ξαφνικά, τὰ μάτια της ἀστράφτουν. Κάτω, ανάμεσα σὲ δύο μεγάλους θάμνους, διακρίνει ἕνα καταπληκτικὸ ὄν. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἀνθρώπος μὲ μεγάλα αὐτιά καί... ἔξη χέρια!

Δὲν ἦταν λοιπόν, ἕνα δημιούργημα τῆς φαντασίας τῶν δύο νάνων ὁ τερατώδης Ἐξάχειρος, ποῦ εἶχε ἐπιτεθῆ ἑναντίον τοῦ Κοντοστούπη!

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Ἀστραπῆς εἶναι νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐλ Γκρέκο. Γυρίζει ἕνα κουμπάκι, σ' ἕνα ρολογάκι - ραδιοπομπό, ποῦ μὲ τὴ βοήθειά του μποροῦν νὰ κουβεντιάσουν δύο ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη. Ὁ Ἐλ Γκρέκο ἔχει κι' αὐτὸς ἕνα παρόμοιο μικροσκοπικὸ ραδιοπομπὸ περασμένο στὸ χέρι του.

«Ἐλ Γκρέκο!, λέει ἡ Ἀστραπὴ πλησιάζοντας τὸ ραδιοπομπὸ στὸ στόμα της. Ἐλ Γκρέκο! Ἀνακάλυψα ἕναν Ἐξάχειρο! Ἐλα γρήγορα! Μὲ ἀκούς;»

Σωπαίνει μὲ τὸ αὐτὶ στημένο, ἀλλὰ καμμιά φωνὴ δὲ θγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπό. Περύργο! Τὸ πρόσωπο τῆς Ἀστραπῆς συννεφάζει. Γιατὶ δὲν τῆς ἀπαντάει ὁ ἀγαπημένος της ἄντρας; Δὲν ἀκούει τὴ φωνὴ της; Χάλασε ὁ ραδιοπομπός του; Ἡ μήπως ἔχει πέσει στὰ χέρια ἐνθρών καὶ βρίσκεται σὲ κίνδυνο;

«Ἐλ Γκρέκο!, λέει

πάλι μὲ ἀγωνία. Ἐλ Γκρέκο! Ἀπάντησέ μου! Μὲ ἀκούς; Μὲ ἀκούς;»

Μὰ καὶ πάλι δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι. Σίγουρα, κατὶ ἔχει πάθει ὁ ἄντρας της. Κάτι πολὺ σοβαρό!

Γυρίζει ἕνα κουμπάκι καὶ πιάνει τὸ μῆκος κύματος τοῦ ραδιοπομποῦ τοῦ Κοντοστούπη, χωρὶς στὸ μεταξύ νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της τὸν Ἐξάχειρο, ποῦ βαδίζει γοργὰ κάτω.

«Κοντοστούπη!, λέει. Κοντοστούπη! Μὲ ἀκούς;»

«Σ' ἀκούω!, ἀπαντᾷ σχεδὸν ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη μέσα ἀπὸ τὸ ραδιοπομπό. Γιά... κουφὸ μὲ πέσασες;»

«Κοντοστούπη! Μήπως ὁ Ἐλ Γκρέκο γύρισε στὸ σπίτι;»

«Ὅχι!»

«Κάτι συμβαίνει στὸν Ἐλ Γκρέκο. Κοντοστούπη!, λέει μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ἀστραπὴ. Ἄφησε τὴν Ἐλβίνα στὸ σπίτι κι' ἔλα νὰ ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε!»

«Ἐ... ἔ... ἔρχομαι!, λέει τρεμουλιάρικα ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη. Ὄχι, ἡ καρδούλα μου! Μπελάδες θάχουμε πάλι!»

Ἡ Ἀστραπὴ στρέφει τώρα τὴν προσοχὴ της καὶ τὸ θυμὸ της ἐναντίον τοῦ Ἐξάχειρου, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζει μέσα στὸ δάσος.

Κατεβαίνει μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά, σὰν βολίδα, καὶ ἡ γοοθιά της χτυπάει στὸ στήθος τοῦ τερατώδη γίγαν-

τα, πριν αυτός αντιληφθῆ τί συνέβη!

Δὲν τὸν χτυπάει ὁμως μ' ὀλη τῆς τῆ δύναμι. Δὲ θέλει νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἀκόμα. Θέλει νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ τῆς πῆ ποῦ βρίσκεται ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο.

Τὸ κορμὶ τοῦ Ἐξάχειρου τινάζεται μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ τὰ χέρια του σαλεύουν στὸν ἀέρα, σὰν τὰ φτερά ἐνὸς ἀνεμόμυλου!

Καθὼς ὑποχωρεῖ πρὸς τὰ πίσω, προσκρούει πάνω σ' ἕναν κορμὸ δέντρου, μένει ἐκεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτος

Οἱ γροθιὲς τῆς Ἀστραπῆς σφυροκοποῦν ἀγρια τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας!

καὶ σαστισμένος κι' ἔπειτα ἐπιτίθεται!

Ἐνῶ τὸ ἕνα του χέρι τραβάει τὸ πιστόλι του, δυὸ ἄλλα χέρια του ἀρπάζουν ἕνα χοντρὸ κλαδί καὶ τὸ σπάζουν καὶ τὰ τρία ὑπόλοιπα σηκώνουν ἀπὸ χάρω ὀγκώδεις πέτρες!

Τὰ πέντε μπράτσα τραβῶνται πρὸς τὰ πίσω κι' ἔπειτα κινουνοῦνται πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ χοντρὸ κλαδί καὶ οἱ πέτρες τινάζονται μὲ φόρα καὶ χτυποῦν τὴν Ἀστραπὴ στὸ στήθος καὶ στὸ κεφάλι, ζαλιζόντάς τὴν γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Πρὶν ἢ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου συνέλθῃ ἀπὸ τῆ ζάλη τῆς, τὸ ἕκτο χέρι τοῦ Ἐξάχειρου τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του καὶ μιὰ λόγχη ἀπὸ δυνατὸ φῶς ἐξακοντίζεται ἐναντίον τῆς!

Ἡ Ἀστραπὴ νιοῦθεϊ ἀμέσως τὰ μέλη τοῦ σώματός τῆς νὰ γίνωνται δύσκαμπτα. Δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσῃ οὔτε τὰ πόδια τῆς, οὔτε τὰ χέρια τῆς, οὔτε τὸ κεφάλι τῆς!

Μένει ἀσάλευτη, σὰν ἄγαλμα, κυττάζοντας μὲ φρίκη τὸν τερατῶδη ἀντίπαλό τῆς, ποῦ διαθέτει ἕνα τόσο τρομερὸ ὄπλο!

Καταβάλλει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ κουνήσῃ τὰ μέλη τῆς, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ σαλέψῃ παρὰ μόνο τὰ χεῖλη τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς!

Ὁ Ἐξάχειρος πιέζει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴ σκανδάλη! Τώρα, ἢ Ἀστραπὴ

δὲν μπόρει νὰ κουνήσῃ οὔτε τὰ χεῖλη τῆς οὔτε τὰ βλέφαρά τῆς! Εἶναι αἰχμάλωτη τοῦ ἀλλόκοτου, μυστηριώδους καὶ τρομακτικοῦ αὐτοῦ ὄντος μὲ τὰ ἔξη χέρια.

Ἐνῶ τὸ ἓνα του χέρι πιέζει ἀδιάκοπα τὴ σκανδάλη, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κτήνους βγαίνει ἓνα σατανικὸ γέλιο καὶ τὰ ὑπόλοιπα χέρια χτυποῦν τὶς παλάμες τους μεταξὺ τους, χειροκροτώντας μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἄγριο θρίαμβο γιὰ τὴ νίκη ἐναντίον τῆς Ἀστρατῆς!...

Τὸ λάσο τοῦ Νάνου

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς κωρίτερα, στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, ὁ Κοντοστούπης πηγαionoέρχεται στὴ βεράντα γεμάτος ταραχῆ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμὸ καὶ ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά, σὰν ... ἔμβολο χαλασμένης ἀτμομηχανῆς!

— Πάλι μπελάδες θάχουμε! μουρμουρίζει κάθε τόσο. Πάλι μπελάδες! Σκοτούρες καὶ συγκρούσεις καὶ καρπαζιὲς καὶ... λιποθυμίες! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Ἡ Ἐλχίνα τὸν κυττάζει μὲ ἐκπληξι καὶ ἀπογοήτευσί.

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Ἐσὺ τὰ λὲς αὐτά; Ἐσὺ ὁ δυνατὸς καὶ ὠραῖος καὶ γενναῖος; Δὲ τολμῶ νὰ πιστέψω στ' αὐτιά μου!

Ὁ νάνος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ντροπῆ. Τὰ λόγια

Ὁ Κοντοστούπης τοὺς κυνηγᾷ μὲ τὴν τρόμπα, σκορπίζοντας θάνατο καὶ πανικό!

τῆς Ἐλχίνας τὸν θίγουν ὡς τὰ βᾶθη τοῦ φιλότιμού του!

— Δὲν κάνω ἔτσι γιατί φοβάμαι!, τῆς λέει. Σκιαζομαί μόνο! Σκιαζομαί μὴν πάθῃς τίποτα ἐσὺ καὶ ἡ Ἀστρατῆ κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο! Περιμένε τώρα καὶ θὰ δῆς τί θὰ γίνῃ!

Μπαίνει στὸ σπῆτι καὶ ξαναβγαίνει σὲ λίγο κρατώντας ἓνα μακρὺ σκοινί, πού στὴν ἄκρη του εἶναι δεμένο σὲ μιὰ θηλειά.

— Τί εἶναι αὐτό, ὠραῖε μου Κοντοστούπη; ρωτᾷ μὲ ἀπορία ἡ Ἐλχίνα.

—Είναι... λάσο!, άπαν-
τάει ο νάνος. Ο κάου-μπόυ
Κοντοστούπης έπιτίθεται!
Γιούχουσουου! Γειά σου... ώ-
ραία μου Ντουλτσινέα!

Και άπογειώνεται με μια
έκτίναξη.

Η Έλχίνα τον κυττάζει,
καθώς άπομακρύνεται πετών-
τας. Το πρόσωπό της παίρ-
νει μια έκφραση άπεραντης
τρυφερότητας, που θυμίζει...
ξυρισμένη μαϊμού που δάγ-
κωσε ένα πικρό φρούτο! Ά-
πό το στήθος της βγαίνει έ-
νας άναστεναγμός, που μοιά-
ζει με... σαμπρέλλα που

ύπηρε και χάνει άέρα!

Ο Κοντοστούπης με το
λάσο του στο χέρι, σκίζει τον
άέρα κωμικά. Τα δόντια του
είναι γερά σφιγμένα μεταξύ
τους, γιατί ο νάνος νοιώθει
την καρδιά του να σπαρτα-
ράη από τον τρόπο και φο-
βάται μήπως... τον πάρουν
τά κλάματα από στιγμή σε
στιγμή!

«Άγιοι Πάντες!, μурμου-
ρίζει. Δόστε μου κουράγιο
και δύναμη! Δεν άντέχω πιά!
Βαρέθηκα να πολεμάω, να
πολεμάω, να πολεμάω!...
Δέν μπορώ πιά... Χριστου-
λάκη μου! Η Άστραπή σε
κίνδυνο!...».

Πραγματικά βλέπει τώρα
κάτω, μέσα στο δάσος, την
Άστραπή άσάλευτη σαν ά-
γαλμα, ενώ ο Έξάχειρος
προχωρεί προς το μέρος της
τραβώντας πάντα τη σκανδα-
λη του τρομερού όπλου του!

Ο φόβος του Κοντοστούπη
έξατμίζεται και μεταβάλλε-

ται σε άκράτητο θυμό.

— Θα μου το πληρώσης
αυτό, παλόςκυκλο!, γρυλλί-
ζει. Θα σου κόψω και τα έξη
χέρια και θα σε δάλω να τα
φάς! Τώρα θα δής!

Κατεβαίνει σαν ρουκέττα
και προσγειώνεται άθόρυβα
σε μικρή άπόσταση πίσω ά-
πό τον Έξάχειρο.

Στρυφογυρίζει το λάσο
πάνω από το κεφάλι του,
παίρνει μια βαθεία άνάσα,
κάνει με το... νού του το σταυ-
ρό του, μурμουρίζει μια σύν-
τομη πρσευχή και το έξαπο-
λύει.

Το λάσο, με τη θηλειά
μπροστά, ίξεκκυλουργείται
σαν ένα πολύ μακρύ και πο-
λύ ιστενό φίλο, σκίζει έθό-
ρυβα τον άέρα και η θηλειά
κατεβαίνει, περνάει από το
κεφάλι του Έξάχειρου, σφιγ-
γεται και δένει πάνω στο
κορμί του τρία από τα έξη
μπράτσα του!

Η έκπληξη που νοιώθει ο
άλλόκοτος γίγαντας είναι τό-
σο μεγάλη, ώστε το πιστόλι
του ξεφεύγει και πέφτει χά-
μα, ενώ κι ο ίδιος τραθη-
γμένος προς τα πίσω από το
λάσο του Κοντοστούπη, χά-
νει την ίσορροπία του και
κυλιέται στο χώμα, μερικά
θήματα πιο πέρα!

Ο νάνος, που άφρίζει από
θυμό, δέ χάνει τον καιρό του.
Ρίχνεται επάνω του και με
μια γροθιά στο κεφάλι τον
κάνει να χάση τις αισθήσεις
του.

Άμέσως τον άρπάζει τον
μεταφέρει κοντά σ' ένα δέν-

δρο και δένει στον κορμό του δέντρου με το σκοινί, που είναι φτιαγμένο από πετονά και άτσαλόσυρμα και τὰ ἔξη μπράτσα του Ἐξάχειρου.

Ἐνῶ ἡ Ἀστραπή ἐξακολουθεῖ νὰ μὲν ἀσάλευτη, σὰν ἀγαλμα, πρὸ πέρα, ὁ Ἐξάχειρος συνέρχεται μέσα σὲ λίγες στιγμές. Τὰ μάτια του ἐξακοντίζουν σπιθες λύσσης καὶ μίσους καθὼς ἀντικρῦζον τὸν Κοντοστούπη.

Δοκιμάζει νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του, μὰ δὲν καταφέρει νὰ σπᾶσῃ τὸ ἀτσαλόσκοινο πού τὰ δένει!

Ὁ Κοντοστούπης κόβει βόλτες μπροστὰ του τρίβοντας τὰ χέρια του μὲ ἱκανοποίησι.

— Περὶφημα!, λέει. Τώρα πού σέ... ἐπεισα νὰ μὲνης ἡσυχος, μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε λιγάκι! Δὲ μοῦ λές, Ἐξάχειρε κρεμανταλά, πού εἶνα: ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο;

Ὁ Ἐξάχειρος δὲν ἀπαντᾷ. Μένει ἀκίνητος καὶ βουβός, κυττάζοντας κατάματα μὲ λύσινα τὸν Κοντοστούπη.

— Τί μὲ κυττᾷς; κάνει ὁ νᾶνος κοροϊδευτικά. Δὲν εἶμα: μῆλο νὰ μὲ φᾶς! Χά, χά, χά! Τί ὠραῖο καλαμπούρι!... Λέγε τώρα, ἀν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου! Πού εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο;

Μὰ καὶ πάλι ὁ Ἐξάχειρος μὲναι σιωπηλός.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ σταματᾷ. Τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα.

Σκύβει, σηκώνει ἀπὸ χά-

μω τὸ πιστόλι, πού ὁ Ἐξάχειρος ἀφήσῃ νὰ πέσῃ, γυρίζει τὴν κάνη πρὸς τὸ στήθος τοῦ αἰχμαλώτου του, ἀκουμπᾷ τὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη καὶ λέει:

— Λοιπόν; Θὰ μιλήσῃς ἢ νὰ τραθῆξω;

Ὁ Ἐξάχειρος μιλάει!

ΕΝΑΣ ἀπερίγραφτος τρόμος ζωγραφίζεται στὸ κτηνώδες πρόσωπο τοῦ Ἐξάχειρου. Τὰ αὐτιά του τραβιῶνται πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ χαρακτηριστικά του παίρνουν μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντου πανικοῦ!

— Μή! λέει μὲ δραχνὴ φωνή. Τί θέλεις ἀπὸ μένα, ἀνθρωπε τῆς Γῆς;

Ὁ Κοντοστούπης μένει κατάπληκτος. Ὁ Ἐξάχειρος δὲν εἶχε μιλήσει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα κι' ὅμως ὁ νᾶνος τὸν κατάλαβεντελῶς! Μήπως μίλησε σὲ καμμιά γλῶσσα ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικής;

Ὁχι! Μήπως... Ναί! Ὁ Κοντοστούπης θυμᾶται τώρα! Ὁ Ἐξάχειρος εἶχε μιλήσει σὲ μιὰ γλῶσσα, πού ὁ Κοντοστούπης εἶχε ἀκούσει καὶ μάθει ἀρκετὰ καλά, σ' ἓνα μακρυνὸ πλανήτη, ὅπου εἶχε μείνει κάποτε μαζί μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους χτίζοντας μιὰ νέα πόλι γιὰ ἐγκατάστασι ἀποίκων ἀπὸ τὴ Γῆ! Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ πλανήτου ἐκείνου, κάτι τερατώδη ἀνθρωπόμορφα ὄντα, μιλοῦσαν αὐτὴ τὴ γλῶσσα! Καὶ

τώρα να πού ὁ 'Εξάχειρος αὐτὸς μιλάει κι' αὐτὸς τῆ γλώσσα αὐτῆ!

— Θέλω νὰ μάθω, λέει ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολία ὁ νᾶνος, πού βρίσκεται! Ὁ 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο, ἓνας σύντροφός μου, μὲ μπλὲ παντελόνι καὶ ἄσπρο πουκάμισο! 'Εσὺ τὸν αἰχμαλώτισες;

Ὁ 'Εξάχειρος κουνάει ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι, ἀπαντάει. Δὲν εἶδα κανένα τέτοιο. Βγῆκα νὰ κάνω μιὰ βόλτα ἐδῶ στὸ δάσος καὶ μοῦ ἐπετέθη αὐτῆ ἡ γυναῖκα! Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο!

— Ἀλήθεια; κάνει ὁ Κοντοστούπης κοροϊδευτικὰ. Μοῦ ἐπιτρέπεις τότε, ἀγαπητέ μου μαντράχαλε, νὰ σὲ ρωτήσω γιατί ἐπετέθης ἐναντίον μου καὶ μὲ χτύπησες μὲ τὸ πιστόλι σου, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα;

— Σὲ βλέπω γιὰ πρώτη φορά!, μουρμουρίζει. Δὲ σὲ χτύπησα ἐγώ!

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ τὸν κατασάδιαση, μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούει πίσω του θήματα καὶ γυρίζει τρομαγμένος, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

Εἶναι ἡ 'Αστραπή! Ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ ἀπὸ τὸ μούδιασμα καὶ τῆ δυσκαμψία πού τῆς εἶχε προκαλέσει τὸ πιστόλι τοῦ 'Εξάχειρου, καὶ πλησιάζει στὸ νᾶνο καὶ στὸν αἰχμάλωτό του.

— Κοντοστούπη, τοῦ λέει σ' εὐχαριστῶ πολὺ! Μ' ἔσωστες ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τερα-

τώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου! Πρέπει ὅμως νὰ βρούμε τὸν 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο! Ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχει ἓνας μόνο 'Εξάχειρος, ἀλλὰ πολλοί! Ἄς τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὸ μέρος ὅπου βρίσκονται οἱ ἄλλοι!

Ὁ Κοντοστούπης, μορφάζοντας ἀγρία καὶ κωμικά, γυρίζει στὸν 'Εξάχειρο καὶ λέει στὴ γλώσσα του:

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθες; Πού βρίσκονται οἱ σύντροφοί σου;

Μὰ ὁ 'Εξάχειρος δὲν ἀπαντάει. Ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ νᾶνου, κυριεύεται ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ καὶ παράξενη μανία καὶ ἀρχίζει νὰ προσπαθῆ μὲ ἀπόγνωση: νὰ ἐλευθερωθῆ. Τὰ μπράτσα του συσπῶνται σὲ μιὰ λυσσασμένη προσπάθεια νὰ σπάσουν τὸ σκοινὶ πού τὰ δένει.

— Θὰ μιλήσης; λέει πάλι ὁ νᾶνος. Ἡ προτιμᾶς νὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη; Ἀπὸ ποῦ ἦρθες;

— Δὲ θὰ μάθης ποτὲ ἀπὸμένα ἀπὸ ποῦ ἦρθα!, γρυλλίζει ὁ αἰχμάλωτος! Προτιμῶ νὰ πεθάνω!

Ὁ νᾶνος δὲν ξέρεי ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Καθὼς στέκεται διστακτικός, ἄλλα θήματα ἀκούγονται πίσω του.

Γυρίζει καὶ ἡ 'Αστραπή γυρίζει κι' αὐτῆ.

Κατάπληκτοι, ἀντικρύζουν κατ' ἀπίστευτο. Δεκάδες 'Εξάχειροι, σαλεύοντας στὸν ἄερα σὰν φτερά ἀνεμομύλου τὰ μπράτσα τους, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους! Ὅλοι τους εἶ-

ναι όπλισμένοι με πιστόλια σαν εκείνο που κρατάει ο Κοντοστούπης!

— "Α... "Αγιοι Πάντες!, τραυλίζει ο νάνος. Χάθηκας. Και τὸ δάχτυλό του, χωρίς νὰ καταλάβη κ' ὁ ἴδιος πῶς, πιέζει τὴ σκανδάλη. "Ένα ἀκόντιο φῶτος ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ καὶ χτυπάει κατὰσθηα τὸν πιὸ κοντινὸ ἀπὸ τοὺς "Εξάχειρους.

Τὸ τέρας με τὰ ἔξη μπράτσα σταματάει ξαφνικά, σαλεύει σπασμωδικὰ τὰ μπράτσα του, ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ πέφτει νεκρό!

"Ένας ἄλλος "Εξάχειρος, πὺ ἐρχόταν ξοπίσω του, ἔχει κ' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη.

— Γρήγορα, Κοντοστούπη! λέει ἡ "Αστραπή! "Ας ἀπογειωθούμε! Τώρα πὺ τοὺς βρήκαμε, ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε πετώντας!

"Απογειώνεται καὶ ξοπίσω της ἀπογειώνεται κ' ὁ νάνος. Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ ἀημομακρυνθοῦν. Οἱ "Εξάχειροι τοὺς χτυποῦν με τὰ πιστόλια τοὺς. "Ο Κοντοστούπης κ' ἡ "Αστραπή ξαναπέφτουν, με τὰ κορμιά τοὺς δύσκαμπτα καὶ ἀσάλευτα σαν ἀγάλματα.

Οἱ "Εξάχειροι ἀλαλάζοντας με θρίαμβο καὶ λύσσα, ρίνονται πάνω τοὺς...

"Ο "Οκτάχειρος

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ πίσω στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὴ στιγμή πὺ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν "Αστραπή καὶ πετάει

πάνω ἀπὸ τὸ δάσος.

Γιὰ λίγη ὥρα δὲν διακρίνει τίποτα. Ξαφνικά, ὁμως, βλέπει κάτω ἀνάμεσα σὲ κάτι μεγάλα βράχια, πὺ σχηματίζουν μιὰ μικρὴ κοιλάδα, ἕναν "Εξάχειρο νὰ περπατᾷ γοργά!

«Αὐτὸς εἶναι, ὁ "Εξάχειρος τοῦ Κοντοστούπη!, λέει ἐκπληκτος. "Ο νάνος δὲν εἶπε ψέματα. "Ας τὸν αἰχμαλωτίσω γιὰ νὰ δῶ ποῖος εἶναι, ἀπὸ πῶς ἔρχεται καὶ τί γυρεύει ἐδῶ!».

Καί, με μιὰ κατακόρυφη κατάδυσι, ρίχνεται πάνω στὸν "Εξάχειρο, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαϊμὸ καί, πρὶν τὰ ἔξη μπράτσα τοῦ ἀντιπάλου τοῦ βροῆν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀντιδράσουν τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ στήθος.

"Ο "Εξάχειρος, ἀφήνοντας ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ, διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ σωριάζεται χάμω.

"Ο "Ελληνας σκύβε, παίρνει τὸ πιστόλι τοῦ "Εξάχειρου, πὺ κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὸ ἐξετάζει με περιέργεια.

"Έπειτα τὸ πετάει χάμω, μακριὰ του, καὶ σκύβει πάλι γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸν αἰχμάλωτό του καὶ νὰ τὸν συνφέρει γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἔπειτα νὰ μιλήσῃ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει ἀπὸ πίσω ἕνα τρομερὸ τράνταγμα. Τὸ κορμὶ του ἀνορθώνεται, τεντώνεται καί... μαρμαρώνει! Μένει ἀσάλευτος σαν ἀγαλμα!

Καὶ τότε, βλέπει πολλοὺς

Ἐξάχειρους νὰ τὸν περιστοιχίζου πυροβολῶντας πάντα ἐναντίον του μὲ τὰ παράξενα πιστόλια τους καὶ κάνοντας ἔτσι τὸ κορμί του ὄλο καὶ πιὸ δύσκαμπτο.

Ἀκούει ἕνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ λῆθι σὲ μιὰ γλώσσα πού ὁ Ἕλληνας καταλαβαίνει ἀρκετὰ καλά.

— Ἄς τὸν πᾶμε στὸν Ὀκτάχειρο! Ἦιστα θεέλε: νὰ τὸν ρωτήσῃ τίποτε! Πρῶτῃ φορᾷ βλέπω ἄνθρωπο νὰ μὴν πέφτῃ νεκρὸς στὶς πιστολιές μας! Τὸ μόνο πού ἔπαθε εἶναι: πῶς ἔμεινε ἀκίνητος!

Τὰ ἔξι χεῖρα ἐνὸς ἀπὸ τὰ ὄνα αὐτὰ ἀρπάζου τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸν σηκώνουν. Μετὰ τοὺς συντρόφους του ξεπισῶ του καὶ μὲ τὸν Ἕλληνα στὴν ἀγκαλιά του, ὁ Ἐξάχειρος προχωρεῖ θαθεῖα μέσα στὸ δάσος.

Περπατοῦν ἔτσι γὰ πολλὴ ὥρα ὥσπου φτάνου σ' ἕνα ξέφωτο, μιὰ μεγάλη κοιλάδα, ὅπου δὲ φυτρῶνε κανένα δέντρο ἐκεῖ.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο διαοκρίνει μὲ ἔκπληξι, μπροστὰ στὸ στόμιό μιᾶς σπηλιάς, ἕνα μεγάλο πλανητόπλοιο προσγειωμένο ἀνάμεσα στὰ βράχια!

«Ἐνα πλανητόπλοιο!, σκέπτεται. Ἐπομένως, οἱ Ἐξάχειροὶ αὐτοὶ ἦρθαν ἀπὸ ἄλλο πλανήτη! Γιατί ὅμως; Τί γυρεύου ἐδῶ;»

Ὁ Ἐξάχειρος πού τὸν μεταφέρει προχωρεῖ πρὸς τὸ πλανητόπλοιο, περνᾷ διπλα του καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά.

Μιὰ νέα ἔκπληξι περιμένει ἐκεῖ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἡ σπηλιά εἶναι γεμάτη ἀπὸ Ἐξάχειρους, πού ἄλλοι εἶναι ξαπλωμένοι χάμω κι' ἄλλοι καθισμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά, ὅπου ψήνονται δύο ἐλάφια.

Στὸ κέντρο τῆς σπηλιάς, καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, εἶναι ἕνας ἄλλος Ἐξάχειρος. Μὰ δὲν ἔχει ἔξι χεῖρα ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀλλά... ὀκτώ! Εἶναι ὀκτάχειρος! Εἶναι ὁ Ὀκτάχειρος, ἀρχηγὸς τῶν Ἐξάχειρων!

— Γιατί μοῦ τὸν φέρατε αὐτὸν ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ Ὀκτάχειρος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του καθὼς ἀκουμποῦν τὸν δύσκαμπτο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μπροστὰ του. Ἡ διαταγὴ εἶναι νὰ σκοτώνετε ὅποιον ἄνθρωπο συναντᾷτε ἐδῶ γύρω, ἔτσι ὥστε νὰ τρομοκρατηθοῦν ὄλο: καὶ νὰ πάψου νὰ πλησιάζου στὴ περιοχὴ μας! Διαφορετικά, ὑπάρχει φόβος νὰ ἀνακαλύψου τί κάνουμε ἐδῶ καὶ νὰ ἀποτύχῃ ἡ ἀποστολή μας! Γιατί, λοιπόν, τὸν αἰχμαλωτίσατε αὐτὸν τὸν ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσετε;

— Δὲν τὸν σκοτώνου τὰ ὄπλα μας, ὦ Ὀκτάχειρε!, τοῦ ἀπαντοῦν. Τὸν πυροβολήσαμε ἀλλὰ τὸ μόνο πού ἔπαθε ἦταν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ! Ἐξοικουθεῖ ὅμως νὰ εἶναι ζωντανός.

Ὁ Ὀκτάχειρος ζαρώνει τὰ φρύδια του μὲ ἀπορία.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Μήπως δὲν οημαδέφατε καλά;

— Μπορείς να δοκιμάση και μόνος σου ὦ Ὀκτάχειρε!

Ὁ ἀρχηγὸς με τὰ ὀκτώ μπράτσα τραβάει τὸ πιστόλι του, τὸ στρέφει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑλληνα καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Τὸ φωτεινὸ ἀκόντιο τοῦ ἐκτινάσσεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὄπλου, χτυπάει τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο κατὰ στήθα.

Ὁ Ἕλληνας νοιώθει τὸ κορμί του νὰ γίνεται ἀκόμα πρὸ δύσκαπτο μὰ καὶ πάλι δὲν πέφτει!

— Περύεργο !, μουρμουρίζει πάλι ὁ Ὀκτάχειρος. Δὲ σκοτώθηκε! Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός; Δὲν ὑπάρχει ζωντανὸ πρᾶγμα στὴ Γῆ καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους πλανήτες, ποὺ νὰ μὴν τὸ σκοτώνουν τὰ ὄπλα μας! Πῶς λοιπὸν δὲν σκοτώνεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Αὐτὸ μὲ ἀνισχυεῖ! Ἄν ὑπάρχουν πολλοὶ τέτοιοι ἄνθρωποι στὴ Γῆ, ἡ ἀποστολὴ μας κινδυνεύει! Θὰ ἀναγκαστοῦμε νὰ γυρίσουμε πίσω στὸν πλανήτη μας, μὲ ἄδεια τὰ χέρια. Καὶ ξέρετε ὅλοι τί σημαίνει αὐτό! Σημαίνει θάνατο γὰρ ὅλους μας! Γὰρ ὀλόκληρη τὴ φυλὴ μας!

Ἐνας Ἐξάχειρος σηκώνεται καὶ λέει:

— Δὲν μπορούμε νὰ ἀντικαταστήσουμε τὸ οὐράνιο μὲ καμμιὰ ἄλλη ὕλη;

— Ὁχι!, ἀπαντᾷ: ὁ Ὀκτάχειρος. Τὸ ξέρετε ὅλοι πολὺ καλά αὐτό. Γὰρ ὅσοι δὲν ἔχουν μελετήσει καλὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πλανήτη μας, δὲ κάνουν μιὰ μικρὴ ἀνακεφαλαιώσι. Ἡ φυλὴ μας ἐγκαταστά-

θηκε στὸν πλανήτη, ὅπου ζῆ τώρα, ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια. Οἱ πρόγονοί μας, ὅπως κι' ἐμεῖς ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν πόλεμο. Ἐφθίαξαν τεράστια ἐργαστάσια γιὰ τὴν κατασκευὴ ὄπλων καὶ ἔτσι σιγά - σιγά ἐξήντησαν ὅλη τὴν καύσιμη ὕλη, ποὺ ὑπῆρχε στὸν πλανήτη. Εὐτυχῶς κάποιος ἐπιστήμων ἀνεκάλυψε ἐγκαίρως τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια μὲ τὸ μέταλλο οὐράνιο, ποὺ ἀντικατέστησε ὅλες τὶς ἄλλες καύσιμες ὕλες. Μὰ οἱ πόλεμοι συνεχίστηκαν καὶ ἡ ἀδιάκοπη παραγωγὴ ὄπλων ἐξάντησε ὅλα τὰ ἀποθέματα οὐρανοῦ ποὺ ὑπῆρχαν! Ἔτσι μείναμε, ξαφνικὰ χωρὶς κινήτηρα δύναμι! Τὰ ἐργαστάσια μας σταμάτησαν! Τὰ τρόφιμα ἐξαντλοῦνται γοργά, γιὰτί ὅλες οἱ καλλιεργητικὲς μηχανές μας δουλεύουν μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ οὐράνιο! Χωρὶς οὐράνιο, κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνῃ! Ἐξ ἄλλου ἐνδοκὲς φυλές ἀπὸ ἄλλους πλανήτες ποὺ ἔμαθαν τὴν καταστάσιν μας, ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθῶν γὰρ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὶς ἐπιθέσεις, ποὺ κάναμε ἐναντίον τους στὸ παρελθόν! Κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πιά τὰ μέσα νὰ ἀντισταθοῦμε! Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ βροῦμε οὐράνιο σὲ κάποιον ἄλλο πλανήτη καὶ νὰ τὸ βροῦμε κρυφά, χωρὶς ἐπιθεσι, γιὰτί δὲν ἔχουμε ἀρκετὰ πολεμοφόδια γιὰ πόλεμο! Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονές μας ἀνεκάλυψαν ὅτι στὴ Γῆ ὑπάρχουν ἀποθέματα οὐρανοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἤρ-

Ένώ μέσα στη σπηλιά ο Έλ Γκρο παλεύει με τον Όκτέ-
χτιρο, έξω μαίνεται μια τρομερή μάχη ανάμεσα στους ηρώες μας
και τους Εξοχέρητες!

θαμε εδώ. Όπως ξέρετε, στο βάθος της σπηλιάς αυτής βρήκαμε άφθονο ούρανό και φορτώσαμε μ' αυτό το πλανητόπλοό μας για να το μεταφέρουμε στον πλανήτη μας. Ένα τέτοιο φορτίο θα είναι αρκετό για να τροφοδοτήσει τα εργοστάσιά μας και τις μηχανές μας για αρκετούς μήνες! Τότε όμως θα είμαστε έτοιμοι για την επίθεση. Θάρθουμε τότε εδώ, στη Γη, με όλοκληρο στρατό και στόλο και θα κυριεύσουμε τον πλανήτη, εξοντώνοντας όλους τους κατοίκους του. Έτσι το άφθονο

ούρανιο της Γης θα είναι δικό μας! Καμμιά φυλή στον κόσμο δε θα είναι τότε πιο δυνατή από τη δική μας! Τώρα όμως, ο έκπληκτικός αυτός άνθρωπος που δεν παθαίνει τίποτα από τα όπλα μας, κινδυνεύει να μας χαλάσει τα σχέδια!

Ο Έλληνας δρᾶ!

ΚΑΘΩΣ ο Όκτάχειρος μιλάει, ο Έλ Γκρέκο νοιώθει κάτι παράξενο να συμβαίνει μέσα του. Ο θυμός, που

αισθάνεται έναντίον τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν ὄντων καὶ ἡ ἀγωνία του γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀνθρωπότητος προκαλοῦν μέσα του μιὰ περίεργη ἀλλαγὴ.

Ἐνα κύμα αἵματος κυλάει στὶς φλέβες του, κάνοντας τὰ μέλη του νὰ ζεσταίνονται καὶ νὰ γίνονται λιγώτερο δύσκαμπτα. Καταλαβαίνει ὅτι μπορεῖ νὰ κινηθῆ τώρα! Ἡ ἐπίδρασι τῶν καταπληκτικῶν πιστολιῶν ἔχει περάσει!

Μὰ δὲν κινεῖται! Δὲν ἐπιτίθεται!

Προτιμάει νὰ περιμένη ἀκόμα λίγο, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ δράσῃ μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα!

Ξαφνικὰ θήματα ἀντηχοῦν στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Μερικοὶ Ἐξαχειροὶ μπαίνουν κουβαλώντας τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἀστραπή!

Ἐνα παγερὸ ρίγος διαπερνᾷ τὸν Ἐλ Γκρέκο. Ἡ ἀγαπημένη του εἶναι κι' αὐτὴ σιχμάλωτη τῶν Ἐξαχειρῶν! Εἶναι κι' αὐτὴ ἀνίκανη νὰ σαλῆ τὰ μέλη της καὶ νὰ ἀμυνθῆ! Καὶ ὁ καημένος ὁ Κοντοστούπης δὲν μπορεῖ οὔτε τὴ μύτη τοῦ νὰ ἀνεβοκατεβάσῃ!

Ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ Ὀκταχείρου ἀντηχεῖ πάλι:

— Τί εἶναι αὐτοὶ ἐδῶ πάλι; Δὲν ἔπαθον κι' αὐτοὶ τίποτα ἀπὸ τὰ ὄπλα μας; Δὲν πέθαναν; Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! Ἡ φυλὴ μας εἶναι ἄτρωτη σὲ ὅλα τὰ ὄπλα κι' ὅμως

τὰ πιστόλια μας μᾶς σκοτώνουν! Εἶναι, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι τόσο ἄτρωτοι; Μὰ ξέρω τί θὰ κάνω τώρα! Θὰ τοὺς θάψουμε καὶ τοὺς τρεῖς μέσα σ' ἕνα στρώμα οὐρανόβου καὶ ἡ τρομερὴ ἀκτινοβολία του θὰ τοὺς σκοτώσῃ!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο βρῖσκει ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμή τῆς δράσεως. Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι τραιάει τὸ πιστόλι του. (*) Τὸ στρέφει πρὸς τὸν Ὀκταχείρο καὶ πιέζει ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν τερατωδῶν ὄντων μὲ τὰ ὀκτῶ χέρια, χτυπημένος κατὰστηθα ἀπὸ τρομακτικὰ ἰσχυρὰς δυνάμεις, τινάζεται μακριὰ, στὸ ἰσόγειο τῆς σπηλιᾶς, καὶ χτυπᾷ πάνω σ' ἕνα τοίχο!

Μὰ δὲν ἔχει σκοτωθῆ! Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια δὲν τὸν διέλυσέ! Οἱ ἀκτίνες ποὺ νεκρώνουν κάθε ζωντανὸ πλάσμα δὲν τὸν ἐξόντωσαν! Τὸ φῶς ποὺ τυφλώνει δὲν τὸν ἐτύφλωσε! Τὰ κύματα τοῦ ψύχου δὲν τὸν ἔκαναν νὰ παγώσῃ!

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Ἐλ Γκρέκο βρῖσκεται κοντὰ του καὶ, μὲ τὸ πιστόλι τοῦ στραμμένο πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ὀκταχείρου, πιέζει πάλι

(*) Τὸ πιστόλι τοῦ Ἐλ Γκρέκο εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ καταστροφικὰ ὄπλα ποὺ ἔχουν κατασκευασθῆ ποτέ. Ἐχει πολλὰ σκανδάλες ποὺ ἡ κάθε μιὰ τοὺς ἐξαπολύει ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δύναμι. Ἀτομικὴ ἐνέργεια ποὺ ἐξαφανίζει, ἀκτίνες ποὺ νεκρώνουν τὰ πάντα, κύματα ποὺ προκαλοῦν ἀφάνταστο ψύχος κ.α.

καί πάλι καί πάλι τις σκανδάλες.

Συντριπτικές δυνάμεις χτυπούν καί ξαναχτυπούν τόν 'Οκτάχειρο, δυνάμεις πού θά μπορούσαν νά κάνουν σκόνη άκόμα κι' ένα όλάκληρο θωρηκτό! Μά ό 'Οκτάχειρος δέν παθαίνει τίποτα.

Ζαλιζεται: μόνο καί ένα άπό τά όκτώ χέρια του κινείται πρós τó πιστόλι του πού κρέμεται στή ζώνη του.

Μά ό "Ελληνας δέν τού δίνει τόν καιρό νά τó τραθήξει καί νά πυροβολήσει!

Γοργός σαν άστραπή χώνει τó δικό του πιστόλι στή θήκη του, έκτινάζεται σαν βολίδα καί κι' ένα χτύπημα, στέλνει τó πιστόλι τού 'Οκτάχειρου νά κυλιστή μακριά, στό πετρώδες έδαφος τής σπηλιάς.

Μουγγρίζοντας άπό λύσσα, ό άρχηγός τών 'Εξαχειρών χυμάει εναντίον του. Τά όκτώ μπράτσα του άγκαλιάζουν τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μέ τόση δύναμη, ώστε ό Έλληνας νοιάζει τά κόκκαλά του νά τρίζουν!

Οί δύο αντίπαλοι κυλιούνται χάμω! Τά δύο μπράτσα τού ξακουστού 'Ελληνόπουλου παλεύουν μέ τά όκτώ μπράτσα τού τέοατος! 'Οκτώ μπράτσα μέ φοβερή συντριπτική δύναμη!!

Πρός θά νικήση;

Οί 'Εξαχειροί, μην τολιμώντας νά πυροβολήσουν, γιά νά μη χτυπήσουν τόν άρχηγό τους, συγκεντρώνονται γύρω άπό τούς δύο αντίπαλους καί ένθαρρύνουν μέ κραυγές τόν 'Οκτάχειρο!

'Η τρόμπα πού σκοτώνει!

ΑΥΤΟ είναι ένα μεγάλο σφάλμα γιά τούς 'Εξαχειρους. Μέ τήν προσοχή τους στραμμένη στήν γιγαντομαχία, πού διεξάγεται μπροστά στά κατάπληκτα μάτια τους, ξεχνούν τούς δύο άλλους άιχμαλώτους τήν 'Αστραπή καί τόν Κοντοστούπη!

Σ'γα - σ'γα όσο περνούν τά λεπτά, όσο οί δύο αντίπαλοι κυλιούνται χάμω, σφίγγοντας καί γρονθοκοπώντας άγρια καί άδυσώπητα ό ένας τόν άλλο, ό Κοντοστούπης κι' ή 'Αστραπή νοιάζουν τά μέλη τους νά ξεμουδιάζουν καί νά γίνονται όλο καί λιγώτερο δύσκαμπτα. Πρώτος έλευθερώνεται ό νάνος, πού τó κορμί του είχε συνηθίσει κάπως άπό τήν προηγούμενη φορά, πού είχε χτυπηθή άπό τά φωτεινά άκόντια τών 'Εξαχειρών!

'Η πρώτη του σκέψη είναι νά τó βάλη στά πόδια καί νά φύγη! Μά συγκρατεί τόν έαυτό του μωμμουρίζοντας:

«Εϊσα: ένας άνανδρος, Κοντοστούπη! Θέλησε νά έγκαταλείψει τή θέση σου ένώπιον τού έχθρου!».

"Επειτα, πίσω άπό τίς πλατές τών 'Εξαχειρών, πού παρακαλοϋθούν πάντα τή μονομαχία τών δύο γιγάντων τής δυνάμεως, ό νάνος ψάχνει νά βρη κανένα όπλο γιά νά βοηθήση τούς φίλους του.

Μά δε βρίσκει κανένα. Μόνο σέ μια γωνιά άνακαλύπτει

μιά μεγάλη συσκευή που μοιάζει με τρόμπα Ντί - Ντί - Τί!

Την σηκώνει, την περιεργάζεται, την στρέφει προς την πλάτη ενός Έξαχειρου και σπρώχνει το έμβολο της.

Από το στόμιο της τρόμπας βγαίνει ένα συννεφάκι, που φωσφορίζει και άγγιζει το κορμί του τέρατος.

Ο Έξαχειρος, χωρίς να προφέρει λέξι, συσπάται, λυγίζει τη μέση του προς τα πίσω και σωριάζεται χάμω, σαν μύγα που την ράντισαν με έντομοκτόνο!

Οί συντροφοί του δεν παίρνουν είδησι, άφωσιωμένοι καθώς είναι στην πάλη του Έλληνα με τον Οκτάχειρο.

Ο Νάνος γουρλώνει τὰ μάτια του, καταπληκτος και σαστισμένος με την προμερή άποτελεσματικότητα της τρόμπας!

«Θεούλη μου!, σκέπτεται. Τί είναι τούτο; Κουνούπι ήταν αυτός η Έξαχειρος; Μήπως με γελούν τὰ μάτια μου;»

Καί για να θεβαιωθή, στρέφει την τρόμπα προς έναν άλλο Έξαχειρο και σπρώχνει πάλι το έμβολο.

Ένα συννεφάκι ξεπηδαίει πάλι φωσφορίζοντας, άγγιζει τον Έξαχειρο και τον σκοτώνει!

«Άγιοι Πάντες!, σκέπτεται ο Νάνος. Τί δύναμι είναι αυτή που απέκτησα ξαφνικά; Θα τους φάω όλους! Τους βλέπω σαν.. κουνούπι!»

Με την άκρη του ματιού

του, βλέπει τώρα την Άστραπη να κινείται. Τρέχει κοντά της και της λέει σιγανά:

Άστραπη! Έβγα έξω! Θα τους καθαρίσω όλους με την τρόμπα αυτή και θα άπαλλάξω τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο από τον Οκτάχειρο! Έσύ στάσου στην έξοδο της σπηλιάς και σκότωσε όσους γλυτώσουν.

Η Άστραπη ύπακούει. Με μια άθόρυβη έκτιναξι βρίσκειται έξω και στέκεται πλάϊ στην είσοδο της σπηλιάς.

Ο Κοντοστούπης παίρνει μια θαυραίνια ανάσα για να πάρη θάρρος και κάνει μέσα του μια προσευχή και, με την τρόμπα στραμμένη προς τους Έξαχειρους, αρχίζει να φλιτάρη με μανία φωνάζοντας:

— Ψηλά τὰ χέρια, Έξαχειροι! Ψηλά και τὰ... έξησας χέρια! Ένα μόνο να μείνη κατεβασμένο χαθήκατε!

Και έξακολουθεί να φλιτάρη με πυρετώδεις κινήσεις.

Οί Έξαχειροι πέφτουν χάμω τυλιγμένοι μέσα στα σφαιροειδή συννεφάκια που έξαπαλύνει η τρόμπα, σαν κουνούπια μέσα σε συννεφάκια από «ντί - ντί - τί».

Όσοι από αυτούς δεν σκοτώνονται άμέσως, γεμίζουν πανικό και άπερίγραπτο τρόμο. Τό βάζουν στα πόδια προς την έξοδο της σπηλιάς, ούρλαζοντας:

— Πήρε το μεγάλο όπλο του μεγάλου Οκτάχειρου! Πήρε το όπλο της πειθαρχίας! Τό όπλο με τό οποίο ο Οκτάχειρος τιμωρεί τους κα-

κούς στρατιώτες του ! Φύγε-
τε! Θά μάς ξεκάνη δλους!

Βγαίνουν δλοι από τη σπη-
λιά, αφήνοντας μόνους τόν 'Ο-
κτάχειρο και τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ
κ ο, που έξακολουθούν να πα-
λεύουν και να κυλιούνται χά-
μα, με άφάνταστη μανία!

'Ο Κοντοστούπης τούς ά-
κολουθεί!

'Ενθουσιασμένος και συν-
επαρμένος από τὸ θρίαμβό
του, κυνηγάει από κοντά τούς
'Εξάχειρους, ρίχοντάς τους νε
κρούς έναν - ένα με τὴν τρόμ-
πα.

'Η 'Αστραπή συμπληρώνει
τὸ ἔργο του με κεραυνόβολες
ἐπιθέσεις ἐναντίον τους. Οἱ
γροθιές της κινούνται με γρη-
γοράδα και άφάνταστη ὄρμη
και σφυροκοποῦν τὸ πλῆθος
τῶν τεράτων. Μά δέν τους ἔξο-
ν τῶνουν. Τούς ρίχνουν ἀπλῶς
ἀνάισθητους γιὰ νὰ σηκωθῶν
πάλι και νὰ συνεχίσουν τὸ πα-
νικόβλητο τρέξιμο!

Ξαφνικά, οἱ ὄροι ἀντιστρέ-
φονται. Οἱ 'Εξάχειροι, βλέπον
τας πῶς δέν μπορούν νὰ σω-
θῶν με τὸ τρέξιμο, γιὰτὶ ὁ
Κοντοστούπης με τὴν θανατη-
φόρα τρόμπα του κι' ἡ 'Α-
στραπή τούς κυνηγοῦν πετῶν-
τας, ἀποφασίζουν νὰ τὰ παί-
ξουν ὅλα γιὰ ὅλα! 'Αποφα-
σίζουν νὰ ἀνισταθῶν!

Σταματοῦν στὸ βάθος τῆς
κοιλιάδας, ἀνασυντάσσονται,
μπαίνουν μπροστά οἱ πιὸ θαρ-
ροεταμένα, με τὰ πιστόλια
προτεταμένα, προχωροῦν γιὰ
νὰ συναντήσουν τὸν νᾶνο και
τὴν 'Αστραπή, που συνεχί-
ζουν τὴν ἐπίθεσι!

Οἱ δυὸ ἥρωές μας, παρα-
συρμένοι ἀπὸ τὴν ὄρμη τους,
δέν προλαβαίνουν νὰ κάνουν
τὸν ἀπαραίτητο ἐλιγμό. Τὰ
φωτεινά ἀκόντια, που ἔξαπο-
λύουν τὰ πιστόλια τῶν 'Εξα-
χειρων, τούς χτυποῦν!

'Ο Κοντοστούπης πέφτει
σάν κεραυνόπληκτος, μαζί με
τὴν τρόμπα του, που χτυπάει
σ' ἓνα βράχο και σπάζει!

'Η 'Αστραπή, ὁμως, με τὸ
κορμί της δύσκαμπτο και τεν-
τωμένο, συνεχίζει γιὰ λίγο τὸ
πέταμά της και πέφτει στὴν
κορυφή ἑνὸς πανύψηλου βρά-
χου, ὅπου μένει ἀσάλευτη σάν
ἀγαλμα!

'Απὸ ἐκεῖ βλέπει κάτι, που
τὴ γεμίζει χαρὰ και ἀπορία.

Βλέπει ἓνα κίτρινο σημα-
δάκι νὰ φανερώνεται στὸν οὐ-
ρανὸ και νὰ πλησιάζη ὀλότα-
χῶς, μεγαλώνοντας ἀδιάκοπα
και παίρνοντας σχῆμα ἀνθρώ-
που!

**Φτάνουν
ἐνισχύσεις!**

ΕΙΝΑΙ ἓνας ἱπτάμενος ἄν-
θρωπος! Εἶναι — και ἡ καρ-
διά της 'Αστραπῆς χτυπάει
χαρμόσυνα στὴ διαπίστωση! αὐ-
τὴ — ὁ ἀγαπημένος της ἀδελ-
φός! Εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ γυ-
ιὸς τοῦ 'Υπεράνθρωπου, με
τὴν κίτρινη ἐφαρμοστή στολή
του!

Τὶ γυρεύει ὁμως ἐδῶ ὁ Κε-
ραυνός; 'Επρεπε τώρα νὰ ἦ-
ταν μακριά, ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ,
στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα
στὰ ἄστρα, μαζί με τὸν 'Υ-

περάνθρωπο και τὸν Ὑπερέλληνα!

Ὁ Κεραυνὸς χαμηλώνει γοργά, διακρίνει τὴν Ἀστραπή πάντω στὸ θράχο καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ δίπλα της.

— Ἀστραπή! λέει μὲ ἀγωνία. Τί συμβαίνει; Γιατί εἶσαι ἔτσι ἀσάλευτη, τεντωμένη καὶ βουβή; Περιπλευσαμε μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Ὑπερέλληνα ἀνάμεσα στὰ ἄστρα ὅταν ἕνα κακὸ προαίσθημα ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ σφίχθῃ! Δὲν ξέρω γιατί, ἤμουν βέβαιος ὅτι κάτι εἶχε συμβῆ ἔδῳ! Ἀμέσως ἀποφάσισα νὰ γυρίσω στὴ Γῆ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος μού τὸ ἐπέτρεψε. Ὅταν ἔφτασα στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔμαθα ἀπὸ τὴν μητέρα ὅτι εἶχατε πάει στὸ ἐξοχικό σπίτι: καὶ πῆρα ἀμέσως νὰ σὰς βρῶ. Ἐκεῖ ὄμως ἡ Ἐλχίνα, πού κλαίει ἀπαρηγόρητη τὸν «ῥωαῖο Κονταστόπη» μού μίλησε γιὰ κάτι Ἐξάχειρα τέρατα καί...

Ἡ Ἀστραπή σαλεύει τώρα. Τὸ μούδι:σμά καὶ ἡ δυσκαμψία τοῦ σώματός της περνάει σιγά - σιγά. Ἀνασηκώνεται καὶ διηγείται στὸν Κεραυνὸ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, λέει τε λειώνοντας, ὁ Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο εἶναι στὴ σπηλιὰ καὶ παλεύει μὲ τὸν τρομερὸ Ὁκτάχειρο! Τὸ κακὸ εἶναι, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ οὔτε μὲ τὶς γροθῆς οὔτε μὲ τὸ πιστόλι του, γιατί ὁ ἀρχηγὸς τῶν τεράτων εἶναι: ἐντελῶς ἀτρωτός! Καὶ δὲν μπορούμε νὰ μπούμε τώρα στὴ σπηλιὰ,

γιατί βλέπω ὅτι μερικοὶ Ἐξάχειρο: πῆραν θάρρος καὶ γύρισαν πίσω καὶ τώρα στέκονται μπροστὰ στὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ μὰς χτυπήσουν μὲ τὰ πιστόλια τους ἂν πλησιάσουμε! Ὅσο γιὰ τὸν Κονταστόπη, οἱ Ἐξάχειρο: φοβοῦνται νὰ πᾶνε κοντὰ του καὶ νὰ τὸν πυροβολήσουν, γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω του εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀτμούς, πού βγῆκαν ἀπὸ τὴν τρύπα πού ἔσπασε! Εὐτυχῶς οἱ ἀτμοὶ αὐτοὶ δὲν κατακάθονται κοντὰ στὸ ἔδαφος κι' ἔτσι δὲν τοὺς ἀναπνέει! Τί θὰ κάνουμε τώρα, Κεραυνέ;

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς μὲ τὰ φρύδια ζωωμένα.

— Δὲ θὰ καταλήξουμε πούθενά, πολεμώντας τοὺς μὲ τὶς γροθῆς μας, ἀφοῦ εἶναι ἀτρωτοί!, λέει. Ὅσο κι' ἂν τοὺς χτυπούμε, δὲν μπορούμε νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε! Δὲ μὰς μένει παρὰ νὰ τοὺς πολεμήσουμε μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ ὄπλα! Νὰ ἐπιτεθοῦμε αἰφνιδιαστικά, νὰ ριζώμε ἀναίσθητους μερικούς καὶ νὰ ἀρπάξουμε τὰ πιστόλια τους, πρὶν προλάβουν νὰ μὰς πυροβολήσουν οἱ ἄλλοι! Εἶναι λίγο δύσκολο αὐτό, ἀλλὰ ὅλα θὰ ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ τὴ γρηγοράδα μας καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά μας! Εἶσαι ἔτοιμη, Ἀστραπή;

— Εἶμαι ἔτοιμη, Κεραυνέ!

— Ἀκολουθήσε με!

Τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ θρυλικοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀπογειώνονται, πετοῦν πρὸς κατεύθυνσι ἀντίθετη πρὸς ἐκείνη, ὅπου

βρίσκονται οι 'Εξάχειροι, για να τους ξεγελάσουν, και χάνονται πίσω από ένα λόφο.

Εκεί, κάνουν το γύρο του λάφου και σαν δυο ζωντανές σαίτες ή μια κίτρινη κι' ή άλλη κόκκινη, χυμούν με άπεριγραπτη ταχύτητα έναντιον των ανθρώπομορφων τεράτων!

Οι 'Εξάχειροι δεν προλαβαίνουν να καταλάβουν τί συνέβη και να άμυνθούν.

Τα δυο ίπτάμενα άδελφια φτάνουν κοντά τους και έπιτίθενται. Οι γροθιές τους κινούνται με τόση γρηγοράδα, ώστε πέντε 'Εξάχειροι έχουν πέσει χάρω, άναίσθητοι, πριν οι άλλοι τραβήξουν καλά - καλά τα πιστόλια τους! "Όταν τα όπλα των τεράτων στρέφονται προς τους δυο 'Υπεράνθρωπους είναι: πιά άργά.

'Ο Κεραυνός κι' ό 'Αστραπή έχουν άρπάξει ένα πιστόλι ό καθένας από τους λιπόθυμους 'Εξάχειρους κι' έχουν άπομακρυνθή.

Μά δεν φεύγουν. Ξαναγυρίζουν γοργά και έπιτίθενται!

Αυτή τη φορά όμως δεν χρησιμοποιούν τις γροθιές τους, αλλά τα πιστόλια των ίδιων 'Εξάχειρων!

Τα ανθρώπομορφα τέρατα με τα έξη χέρια πέφτουν τό ένα μετά τό άλλο, νεκρά, χτυπημένα από τα άλλόκοτα φωτεινά άκόντια που έκτοξεύουν τα όπλα τους!

'Ο Κοντσοτούπης, που συνέρχεται στο μεταξύ, βλέπει τη θραύσι που κάνουν οι δυο φίλοι του και... θυμώνει!

— Για σταθήτε, βρέ παιδιά!, φωνάζει. Άφήστε κανένα 'Εξάχειρο και για μένα! Δψάω για αίμα 'Εξάχειρου!

Άρπάζει τό πιστόλι ενός πεσμένου τέρατος, άπογειώνεται και πάρατοι κι' αυτός μέρος στη μάχη!

Τό πιστόλι του κάνει θραύσι, καθώς ό νάνος στριφογυρίζει στον άέρα, κάνοντας άπότομες βουτιές και πιέζοντας κάθε τόσο τη σκανδάλη.

— Γιούχουσου!, ούρλιάζει με πολεμικό μένος. Ζήτω ό Κοντσοτούπης ό 'Εξάχειροφάγος! Ζήτω μου!

«Μ' έφαγες Κοντσοτούπη!»

ΜΕΣΑ στη σπηλιά, ό 'Οκτάχειρος κι' ό 'Ελ Γκρέκο συνεχίζουν την τρομακτική τιτανομαχία τους. Τα κορμά τους, σφιγμένα σ' ένα άγκόλιασμα θανάτου, κυλιούνται: χάρω, τινάζονται όρθιοι, συστρέφονται, συσπώνται!

Οι γροθιές τους χτυπούν με άβυσσώπητη δύναμη, κάθε φορά που βρίσκουν την εύκαιρία, και τότε ό ένας, τότε ό άλλος βογγούν υπέκωφα από τον πόνο!

Πότε ό ένας και πότε ό άλλος πασχίζουν να σπρώξουν μακριά τον αντίπαλο για να μπορέσουν ν' άρπάξουν από χάρω ένα πιστόλι από τους 'Εξάχειρους, που είχε σκοτώσει ό Κοντσοτούπης με την τρόμπτα του.

Αυτό για τον 'Οκτάχειρο

θά σήμαινε θάνατο. Ξέρει ότι, αν ο Έλληνας αρπάξει ένα πιστόλι και τραβήξει τη σκανδάλη τίποτα πιά δέ θα μπορέσει να τον σώσει!

Μα και γιὰ τὸν Ἑλ Γ κ ο έ κ ο ο κίνδυνος δέν εἶναι μικρός. Ἄν τὸν πυροβολήσῃ ὁ Ὁκτάχειρος μ' ἓνα ἀπὸ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα πιστόλια, θά γίνῃ ἓνα ζωντανὸ ἀγαλμα καὶ τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν τεράτων θά τὸν θάψῃ σ' ἓνα στῶμα οὐρανοῦ.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶναι μούσκεμα στὸν ἰδρώτα. Ἡ ἀνάσα τους εἶναι γοργή καὶ λαχανιαστὴ καὶ οἱ γιγάντιες δυνάμεις

Ἐνας Ἐξάχειρος ἀρπάζει τὸν Κοντοσοῦτη καὶ τὴν Ἐλχίνα ἀπὸ τὸ γυακᾶ!

τους, ἐξαντλοῦνται σιγά - σιγά.

Ξαφνικά, ὁ Ὁκτάχειρος, κα ταβάλοντας μίαν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, σπρώχνει μακριὰ τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, σκύβει γοργά, ἀρπάζει ἀπὸ χάμω ἓνα πιστόλι καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸν Ἕλληνα!

Τραβάει τὴ σκανδάλη, μὰ τὸ φωτεινὸ ἀκόντιο, πού ἐξαπλῦεται, δέν ἀγγίζει τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

Μὲ ἓνα ἀπότομο πλάγιο πήδημα, ὁ ἥρωάς μας ἀποφεύγει τὸ χτύπημα καὶ συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, ἐνῶ ὁ Ὁκτάχειρος ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ πάλι!

Πὸ γοργὸς ὅμως ὁ Ἕλληνας τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ πρῶτος, σκοπεύοντας τὸ πιστόλι τοῦ ἀντιπάλου του.

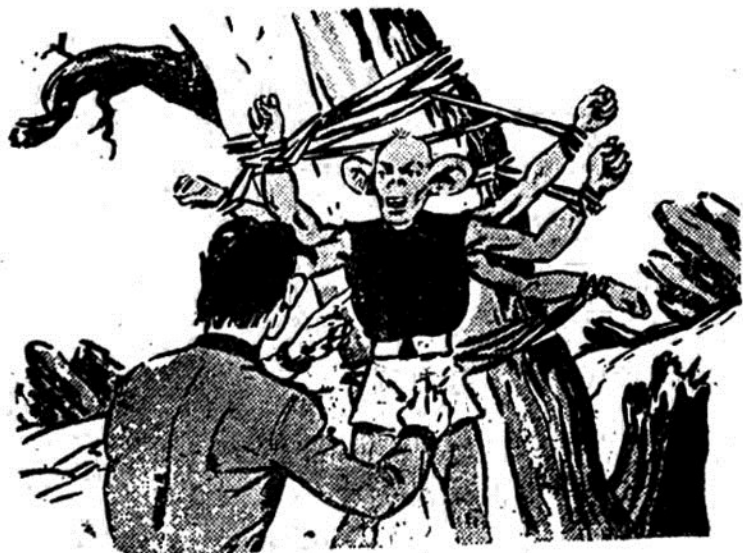
Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ πιστόλι χάνεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν τεράτων.

Τὰ ὀκτῶ χέρια τοῦ ἀλλόκοτου ὄντος σαλεύουν τότε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ ἀρπάζουν ἀπὸ χάμω ὀκτῶ ἄλλα πιστόλια!

Μὰ δέν προλαβαίνει νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ.

Στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς φανερώνονται ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή καὶ ἀπὸ τὰ πιστόλια πού κρατοῦν ξεπηδοῦν δυὸ φωτεινὰ ἀκόντια, πού πηγαινοῦν καὶ χτυποῦν τὸν Ὁκτάχειρο κατὰσθη!

Μὰ τρομερὴ κραυγή, ἓνα ἀπερίγραπτα ἀνατριχαστικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ ἀπογνώ-

—Λέγε τώρα!, λέει ο νάνος, άγρια. Πού βρίσκεται ο Έλ Γκρέκ ο; Μίλα, Έξάχειρε μαντράχαλε!

σεως ξεφεύγει από το στήθος του!

Τα πιστόλια ξεφεύγουν από τα δάχτυλά του και πέφτουν χάμω. Για μια - δυο στιγμές ο Οκτάχειρος μένει όρθιος, ούρλιάζοντας και σαλεύοντας τα μπράτσα του στον άερα.

Έπειτα, σωριάζεται χάμω μ' έναν υπόκοφο γδούπο και μένει ακίνητος, νεκρός!

Η Άστραπή τρέχει κοντά στον Έλ Γκρέκ ο, ρίχνεται στην άγκαλιά του, τον σφίγγει με λαχτάρα και αρχίζει να κλαίει από τη χαρά της!...

* * *

Ο Κοντοστούπης κόβει

δόλτα στις βεράντες του σπιτιού, μπροστά στην Έλχίνα, που τον κυττάζει με άπεραντο θαυμασμό και τρυφερότητα!

Κρατάει στο χέρι του ένα πιστόλι των Έξάχειρων και, χειρονομώντας ζωηρά, διηγείται στην Έλχίνα τα κατορθώματά του.

— Πού λές, ωραία μου Έλχίνα, λέει με στόμφο, όταν ήρθε κοντά μου ό... Έκατόχειρος, του λέω άγρια: «Παράτα με ήσυχο, γιατί σήμερα δεν έχω όρεξη για καβγά!» Αν θυμώσω, θά σου σπάσω και τα εκατό χέρια και θά σου τὰ κάνω... μπλάστρι!»

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλχίνας μοιάζει τώρα μὲ μούτρο... εὐτυχισμένης φώκιας!

— Κι' αὐτὸς τί ἔκανε; ρωτᾷ με ἀγωνία.

— Χά!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Θέλησε νὰ ἐπιτεθῆ ἔναντιόν μου! Τραβῶ τότε κι' ἐγὼ τὸ πιστόλι, βάζω τὸ δάχτυλό μου στὴ σκανδάλη καὶ πυροβολῶ! Ὁ Ἐκατόχειρος ἔπρεσε σέκος, χωρὶς νὰ βγάλῃ «κίχ!»! Ὁχι παίζουμε!

— Πῶς πυροβόλησες, ὠραίε μου Κοντοστούπη; λέει ἡ Ἐλχίνα. Δεῖξε μου!

— Νὰ σοῦ δείξω!, λέει ὁ νάνος.

Καί, σημαδεύοντας ἓνα σιδερένιο στύλο τῆς θεράντας, τραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ φωτεινὸ ἀκόντιο, ποῦ ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πιστολίου, προσκρούει πάνω στὸ στύλο, ἀποστρακίζεται, γυρίζει πίσω καί... χτυπάει τὸν Κοντοστούπη κατὰ στηθα!

— Ὦχι!, κάνει ὁ νάνος. Μ' ἔφαγες μπαμπέσκα, Κοντοστούπη!

Καί τὸ σῶμα του γίνεται δύσκαμπτο καὶ τεντωμένο, σὰν ἀγαλμα!

Ἑπερανθρώπων
οἰκογένεια

ΕΑΦΝΙΚΑ, καθὼς ἡ Ἐλχίνα κυττάζει κατὰπληκτὴ καὶ κατατρομαγμένη τὸν Κοντοστούπη, ποῦ στέκεται ἀσάλευτος σὰν ἀγαλμα μὲ τὸ πιστόλι τῶν Ἐξάχειρων στὸ χέρι,

δυσὸ μορφές σκίζουν σπαθωτὰ τὸν ἀέρα καὶ προσγεώνονται ἀπαλὰ δίπλα στὸν νάνο!

Εἶναι ὁ Ἑπερανθρώπος καὶ ὁ Ἑπερέλληνας ὁ μικρὸς γυρὸς τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ Παίδι - Θαύμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κοντοστούπης συνέρχεται ἀπὸ τὸ κούδιασμα, ποῦ τοῦ προκάλεσε τὸ ἀκόντιο τοῦ πιστολίου καὶ ἀρχίζει τὶς ζητωκραυγές.

— Ζήτωωω!, οὐρλιάζει... Ζήτωωω! Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, Κεραυνέ, Ἀστραπή! Ἥρθαν ὁ Ἑπερανθρώπος κι' ὁ Ἑπερέλληνας! Ζήτωωω!

Καθὼς ὁ Ἑλληνας, ἡ γυναίκα του κι' ὁ γυρὸς τοῦ Ἑπερανθρώπου θγαίνουν κι' αὐτοὶ στὴν θεράντα γὰ νὰ υποδεχτοῦν τοὺς νεοφερμένους, ὁ νάνος συνεχίζει:

— Ἐπιτέλους! Εἶμαστε ὅλοι μαζί! Βαρέθηκα νὰ σὰς συνδεύω ἓναν - ἓναν στὶς περιπέτειές σας καὶ νὰ σὰς... σῶζω κάθε τόσο ἀπὸ μύριους κινδύνους! Τώρα θὰ εἶμαστε πιά ὅλοι μαζί κι' ἔτσι: δὲ θὰ δουλεύω σὰν σκυλὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ γὰ νὰ σὰς προστατεύω! Θὰ ξαπλώσω τώρα τὴν ἀριδα μου καὶ θὰ κάαααααθομα: καὶ δὲ θὰ τὸ κουνῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου παρά μόνο ὅταν δὲν μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ τὰ βγάλετε πέρα μόνοι σας! Συμφωνεῖς, Ἐλχίνα;

Ἡ πρῶην βασίλισσα τῶν Μερῶν κουνεῖ τὸ πράσινο κεφάλι τῆς καὶ τὸ πρόσωπό τῆς παίρνει μιὰ ἔκφρασι εὐτυχίας, ποῦ θυμίζει μουσοῦδι

τσοουφλισμένης γάτας!

— Ναι, ωραία μου, γενναίε μου, υπέροχέ μου Κοντοστούπη! λέει με στριγγή φωνή. Έσθ' θα κάθεται, ενώ ἐγώ θα πηγαίνω και θάρχομαι και θα σου φέρνω καφέδες, πορτοκαλάδες κι' ἄλλο ποθῆση ἡ καρδιά σου! Και σίγουρα, σιγά - σιγά, θα μαλακώσω ἔτσι τὴ σκληρὴ καρδιά σου και μπορεί νὰ σε καταφέρω ἔτσι νὰ πῆς τὸ «ναι» καμμιά μέρα και νά... με παντρευτῆς!

Ὁ νάνος ἀνασκιρτάε σαν νὰ τὸν δάγκωσε κόμπρα.

— Ε; οὐρλιάζει ἄγρ:α. Τί εἶπες, πράσινη μούμια τοῦ πλανήτη Μελχίोर; Δὲ σου ἀπαγόρευσα νὰ ξαναμιλήσης γιὰ γάμο; Δὲ σου εἶπα πὼς δὲ θέλω νὰ ξανακούσω λέξι γιὰ παντρεία; Βάλληκες νὰ με κάνης νὰ πάθω καμμιά συγκοπή ἀπὸ τὴ λαχτάρια μου; Ἐα...

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπεμβαίνει και τὸν σταματάει με μιὰ κίνηση τοῦ χερσοῦ του, λέγοντας αὐστηρά:

— Ἄφησε τίς ἀνοησίες, Κοντοστούπη! Συμβαίνουν σοβαρὰ πράγματα και δὲν εἶναι κατάλληλη ἡ ὥρα γιὰ κουταμάρες!

— Τί συμβαίνει, Ὑπεράνθρωπε; ρωτᾷει με ἀνησυχία ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο.

— Πληροφορηθήκαμε ὅτι στὸν πλανήτη Πλοσεϊδῶνα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους νέοι ἔχθροι τοῦ κόσμου! Σύμφωνα με τίς πληροφορίες μας, μιὰ ἀλλόκοτη γυναίκα, ἡ Ρεγκίνα, και δέκα σύντροφοί της,

Οἱ ἀναγνώσταί τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» και τοῦ «Μ. Ἡρωος» πρέπει νὰ εἶναι ἠθικοὶ και ἐργατικοὶ, ἀνδροπρεπεῖς και τίμιοι και νὰ υπερασπίζονται τὸ Καλὸ και τὸ Δίκαιο!

Οἱ ἀναγνώσταί τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» και τοῦ «Μ. Ἡρωος» πρέπει νὰ εἶναι ὑπόδειγμα στὴν κοινωνία!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ποῦ ἔχουν ὄλοι ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες σαν ἐμᾶς, παρουσιάστηκαν ξαφνικά ἐκεῖ και ἐτοιμίζοντα; νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς! Πρέπει νὰ εἴμαστε ἐτοιμοὶ γιὰ τὸν πόλεμο ποῦ θα εἶναι τρομερὸς και ἀδυσώπητος! Πρέπει νὰ εἴμαστε συγκεντρωμένοι και ἀγρυπνοὶ; γιὰτὶ δὲν ξέρουμε πότε θα ἐπιτεθοῦν! Γι' αὐτὸ διάστηκα νὰ ἐπιστρέψω στὴ Γῆ μαζί με τὸν Ὑπερέλληνα!

Τὴν ἴδια στιγμή, κουδουνίζει τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸ σηκώνει, ἀκούει γιὰ λίγο, ἀνταλλάσσει μερικὲς φράσεις, και ἀκουμπᾷει τὸ ἀκουστικό.

Γυρίζει στοὺς ἄλλους και λέει με τὰ φρύδια ζαρωμένα:

— Ἦταν ὁ Πρόεδρος τῆς

‘Αμερικής! Φαίνεται ότι συμβαίνει κάτι σοβαρό σε μια έρημη έκταση της Νότιας ‘Αμερικής, πέρα από τη Βραζιλία. Παράξενα φαινόμενα συμβαίνουν. Σύμφωνα με αξιόπιστους ανθρώπους, μια πόλι, μια αλλόκοτη πόλι με παράδοξα κτίρια εμφανίζεται εκεί και εξαφανίζεται κάθε τόσο, χωρίς να μπορούν να εξηγήσουν πώς γίνεται αυτό... Τη μια μέρα, οι άνθρωποι βλέπουν από μακριά, στο κέντρο της έρημου, μια πόλι να αστράφτει επιβλητικά κάτω από τον ήλιο. Όταν ξεκινούν για να πάνε εκεί, η πόλι χάνεται! Σε μια περίπτωση μόνο, μια ομάδα από πέντε ανθρώπους έφτασε στην πόλι, πριν αυτή χαθή! Μά δεν ξαναγύρισε κανένας τους! Χάθηκαν μαζί με την πόλι!

—Παράξενο!, λέει ο Έλληνας. Καί ζήτησε ο Πρόεδρος της ‘Αμερικής να λύσουμε έμεις το μυστήριο αυτό;

—Ναί!, απαντάει ο ‘Υπεράνθρωπος. ‘Αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να πάμε όλοι! Πρέπει να μείνουμε οι περισσότεροι εδώ για να περιμένουμε με την επίθεσι της Ρευκίνας και των Δέκα υπερανθρώπων του Κακού! Έτσι μόνο δυο από μας θα πάνε στη Νότια ‘Αμερική!

—‘Αφσέ με να πάω εγώ, ‘Υπεράνθρωπε!, λέει ο ‘Υπερέλληνας. Μου κινεί πολύ το ενδιαφέρον και την περιέργεια αυτή η πόλι που εξαφανίζεται!

—Καλά!, λέει ο ‘Υπεράνθρωπος. Πήγαινε εσύ, ‘Υπερέλληνα. Πάρε μαζί σου και τον... Κοντοστούπη!

‘Ο νάνος, που έχει ξαπλώσει στο μεταξύ σε μια πολυθρόνα και πίνει μια... πορτοκαλάδα, που έτρεξε να του φέρη η ‘Ελχίνα, στραβοκαταπίνει και αρχίζει να δήχη!

—Γκούχ, γκούχ, γκούχ! κάνει. Τί είπες, ‘Υπεράνθρωπε; ‘Αρνούμαι να το κουνήσω από δω! Κάνω... άπεργία! ‘Ακους; Μέ ξεβιδώσατε με το αδιάκοπο πάει κι’ έλα! Δεν άντέχω πιά! Γκούχ γκούχ, γκούχ! ‘Από τώρα κι’ εμπρός είμαι άπεργός! ‘Αρνούμαι να δουλέψω!... Φωνάξτε την... άστυνομία αν δε σάς άρέσει!

Οι ‘Υπερανθρωποι γύρω του γελούν. Ξέρουν ότι στο βάθος ο νάνος θέλει να πάη με τον ‘Υπερέλληνα, αλλά κάνει τά... κολπάκια του!

Το Παιδί Θαύμα πηγαίνει κοντά του και του λέει χαμογελώντας πονηρά:

—Θεϊε Κοντοστούπη! Θα με αφήσης να πάω μόνος και... άπροστάτετος; Κι’ εγώ που νόμιζα πως μ’ άγαπούσες...

‘Ο νάνος πετάγεται όρθιος. Τα λόγια του ‘Υπερέλληνα τον χτυπούν ολόγιστα στην καρδιά, στο φιλότιμο. Φουσκώνει το στήθος του καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκερπάνι. ‘Ο ‘Υπερέλληνας είχε ζητήσει τη βοήθειά του! Το Παιδί - Θαύμα το ταχύτερο όν που γέννησε ο κόσμος, το παιδί με τις σιδερένιες γροθιές και

τὴν ἀτρόμητη καρδιά, εἶχε ζητήσει τὴν προστασία του!

Κυττάζει γύρω μὲ ὕφος ἐκατὸ... αὐτοκρατόρων, ζαρώνει τὰ φρύδια του, ρίχνει μιὰ ματιά στὴν Ἑλχίνα, πού τὸν κυττάζει καταγοητευμένη, καὶ λέει:

—Πολύ καλά, Ὑπερέλληνα! Θάρθω μαζί σου μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ μὲ παρακάλεσες! Δὲν τὸ βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ σὲ ἀφήσω νὰ

πᾶς στὴν ἐπικίνδυνη ἀποστολή, χωρὶς τὴν πολύτιμη βοήθειά μου καὶ προστασία μου! Γιὰ χάρι σου, διακόπτω τὴν... ἀπεργία καί..

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Τὰ λόγια του πνίγονται στὸ λαρύγγι του, καθὼς ὁ Κεραυνός, χάνοντας πιά τὴν ὑπομονή του, τοῦ δίνει μιὰ... σβούρηχτὴ καρπαζιά στὸ σῆρο!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου».

Ἀγοράσες

τὸ τέταρτο ἀπὸ τὰ «Φθινὰ Βιβλία Μεγάλων Συγγραφέων»,
τὸ περίφημο ἀριστούργημα

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΘΩΜΑ

πού κυκλοφόρησε σ' ὅλα τὰ περίπτερα; "Ἄν ὄχι, μὴ χάσῃς καιρὸ! Σπῆυσε νὰ τὸ πάρῃς πρὶν ἐξαντληθῇ! Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ βιβλία πού ἔχουν γραφῆ ποτέ!
Μόνο μὲ 6 δραχμές, ἀγοράζεις ἕνα κομψὸ βιβλίο τῶν
164 σελίδων μὲ καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησι!

Ζήτησέ το ἀμέσως ἀπὸ τὰ περίπτερα!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη τών εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώος, "Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν νά τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεία μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πολέων τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Μαναρίδη, Κ. Καρτάλη 4δ.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἄθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀρ. 2.

ΣΙΔΝΕ-Υ. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑ-Ι-ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἄθην. Τύπου.

Τὸ τεύχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου»

≡|71|≡

εἶναι τὸ τελευταῖο τεύχος τῆς Α' Περιόδου τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ ποῦ ἔχει ἥρωα τὸν Ὑπερέλληνα, τὸ Παιδί - Θαύμα, τὸν ἀγαπημένο τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ Κόσμου, κι' ἔχει τὸν τίτλο:

Ο ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Ὁ Ὑπερέλληνας, μαζί με τὸν Κοντοστούπη, ταξιδεύουν μιὰ μέρα σὲ μιὰν ἔρημο τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ὅταν βλέπουν ξαφνικά μιὰ παραμυθένια πολιτεία νὰ φανερώνεται γύρω τους μέσα ἀπὸ τὴν ἄμμο!

Συγκλονιστικά καὶ συναρπαστικά ἐπεισόδια, συγκρούσεις, ἀλλόκοτα μυστήρια, συμβαίνουν μέσα στὴν πολιτεία αὐτὴ μεταξύ τοῦ Γυιού τοῦ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, τοῦ Κοντοστούπη καὶ ἀνθρώπων ποῦ ἔζησαν χίλια χρόνια πρὶν!

Ὅταν, τέλος, τὸ κακὸ φτάνη στὸ ἀπροχώρητο, ὅταν ἡ Ἀνθρωπότης κινδυνεύη νὰ ὑποστῇ τραγικὴ τύχη, τότε

Ο ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 9ος — Άριθ. τεύχος 70 — Δραχ. 2
Γραφεία: ὁδὸς Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ/ντῆς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίᾳ ..... δρχ. 100	Ἐτησίᾳ .... Δολλάρια 4
Ἐξάμηνος ..... » 55	Ἐξάμηνος .... » 2

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾶ γνωστὸν ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

